

LBRIS

We know
books

VICTORIA FURCOIU

I SE SPUNEA TRICĂ

THEY CALLED HIM TRICĂ

Ediție bilingvă

Traducere în limba engleză
Prof. Daniela Florescu

Editura Arco Iris Brasov
2024

CUPRINS

Prin apa vieții	7
Cap. 1. Prenumele	16
Cap. 2. Pe scurt, despre familie	20
Cap. 3. Prima poezie	21
Cap. 4. La Mare	29
Cap. 5. Pe nepregătite, la școală	35
Cap. 6. În vacanță, la țară	41
Cap. 7. La ceilalți bunici.....	45
Cap. 8. Tabla de... sticlă	55
Cap. 9. Încă un zece pe seama mea.....	59
Cap. 10. Portretul	64
Cap. 11. Greșeala recunoscută.....	70
Cap. 12. Rezolvare definitivă.....	75
Cap. 13. Final neașteptat, misterios	78
Cap. 14. Vecinul de la nuntă	83
Cap. 15. Prima „problemă” în clasa a V-a	84
Cap. 16. Primii „prieteni” în clasa a VI-a	91
Cap. 17. Vorbe băbești sau învățăminte?	98
Cap. 18. La un pas de o nouă ispită	102
Cap. 19. Ocupația salvatoare	110
Cap. 20. O întâlnire neașteptat de periculoasă	112
Cap. 21. Eu însumi – Alexandru, în clasa a VIII-a	117

CONTENTS

Through the water of life	11
Chapter 1. The first name	121
Chapter 2. A brief description of the family	126
Chapter 3. The first poem	128
Chapter 4. At the seaside	137
Chapter 5. Unexpectedly becoming a schoolboy	143
Chapter 6. My holidays in the countryside	149

Chapter 7. At the other Grandparents` place	153
Chapter 8. The glass... blackboard	164
Chapter 9. Another ten on my account	168
Chapter 10 The portrait	174
Chapter 11. A fault confessed	180
Chapter 12. Final solution	185
Chapter 13. An unexpected, mysterious ending	188
Chapter 14. The wedding neighbour	193
Chapter 15. The first "problem" in the 5th grade	197
Chapter 16. The first "friends" in the 6th grade	201
Chapter 17. Superstitions or words of wisdom?	209
Chapter 18. One step away from a new temptation	214
Chapter 19. The saving occupation	223
Chapter 20. An unexpectedly dangerous encounter	225
Chapter 21. I myself - Alexandru - in the 8th grade	231

MULȚUMIRI

*Cu aleasă prețuire, mulțumesc
colaboratorilor mei:*

*Prof. Petronela Apopei - poet, prozator, critic literar,
Prof. Daniela Florescu - traducător autorizat lb. Engleză,
Ing. Andra Bucur - ilustrator, creator digital,
Prof. Mihai Penciu - tehnoredactor, grafician.*

THANKS

*With my deepest appreciation and gratitude,
I thank all my collaborators:*

*Mrs. Petronela Apopei - poet, prose writer, literary critic,
Ms. Daniela Florescu - English teacher and authorised
translator,
Mrs. Andra Bucur - illustrator, digital creator,
Mr. Mihai Penciu - technical editor, graphic designer.*

VICTORIA FURCOIU

PRENUMELE

Te salut, dragă cititorule!

Eu sunt Alexandru, dar tot ce voi povesti în paginile acestei cărți aparține unei perioade din viața mea, în care mi se spunea „Trică” și care a durat de când eram mic până în clasa a opta, când s-a pierdut urma acestui apelativ nepotrivit, pe care eu l-am considerat un fel de poreclă.

De unde s-a ajuns la acel „Trică”? M-am tot întrebat și eu, mai ales când trebuia să răspund curioșilor, de aceea m-am informat (cerând explicații de la părinți sau de la sora mea mai mare).

Mărturisesc că și pentru mine era o mare curiozitate să fiu trecut în certificatul de naștere și în catalog cu un prenume (care nu era nici Petru sau Petrică) și să mă strige toată lumea altfel, mai bine zis, să mă poreclească „Trică”.

După multe insistențe, am aflat că eroarea a început chiar de când eram în viața intrauterină, mai precis, pe la sfârșitul lunii mai, 2000, la un examen ecografic, când mama, deși i se spusese și i se arătase că acea mogâldeată care se vedea bine mișcând pe acolo, pe ecran, e un băiețel (adică eu), de bucurie că eram ce și-a dorit, a exclamat:

- Turturica mamei!!

- E băiat, doamnă! a repetat asistenta.

- Da, am auzit, dar l-am alintat spunându-i așa, pentru că seamănă cu o pasăre - turturica. Nu vi se pare?

În afară de priviri mirate și întrebătoare, n-a primit niciun răspuns nici din partea doctoriței, nici din partea asistentei, fiind normal să te miri, dacă nu vezi vreo asemănare între o pasăre, cât ar fi ea de frumoasă, și un embrion, un omuleț cu cap, mânuțe, piciorușe etc. Dar, mă

rog, fiecare vede în felul lui, iar mama, deși nu i s-a confirmat ceea ce i se păruse că vede pe ecran, a rămas pe poziție, deci cu aceeași eronată convingere.

Bine măcar că nu i s-a părut că semănă cu cine știe ce altă vietate - brontozaur, urangutan, hipopotam etc., că, la cât îi plăcea să râdă din orice, ar fi fost în stare să mă strige și mai aiurea.

De altfel, n-ai ce să-i reproșezi unui om care caută și găsește motive să râdă cât mai mult, era tânără (28 de ani), plină de viață, la a doua sarcină, care, ca și prima, evolua normal, la locul de muncă se descurca foarte bine, deci era fericită.

La fel ca întreaga familie, ea dorea să fie băiat, având în vedere că aveam o soră de cinci ani, și de bucuroasă ce era, așa m-a „drăgălit” toată sarcina, iar apoi, după ce m-a adus acasă de la maternitate, deși pe certificat aveam un prenume frumos de băiat, Alexandru, eram „alintat” de toți din casă, cum altfel decât „Turturică”? Am mai aflat că bunica Măriuca, mama tatălui meu, nu era deloc de acord, având în vedere că și pe tata îl chema Alexandru, și a tot încercat să-l convingă măcar pe fiul ei că nu e potrivită noua variantă, dar n-a avut succes.

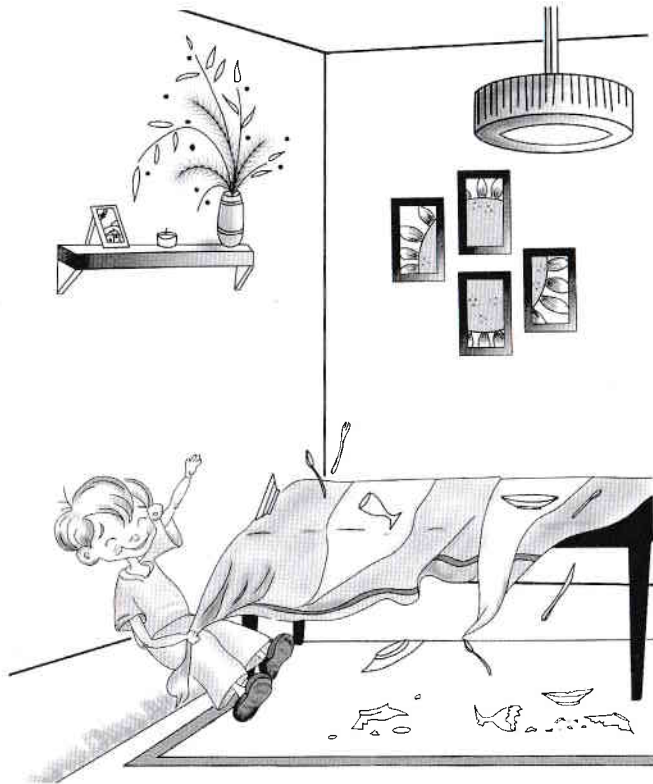
Deci... „Turturică” în sus, „Turturică” în jos, nu știam ce e supărarea când îți se stârnește o poreclă, zâmbeam, gânguream, creșteam, nu mă deranja, neștiind de ce zâmbeau toți când mă „alintau” în acel fel, nu deranja pe nimeni, poate... doar pentru pisica Fifi să fi fost vreo nedumerire, pentru că nu se vedea nicio turturică zburând prin preajmă.

M-au tot strigat așa până am început să merg prin casă și să fiu încântat că pot ajunge la diverse obiecte, că pot trage de milieurile pe care erau așezate, ca să le apropiu de mine, că pot sparge cu zgomot incitant de plăcut câte un bibelou, vreo scrumieră, momente în care s-a dovedit că până mă strige: „Tur-tu-ri-căă, nu e voie!” și eu să și procesez indemnul, boacănele se produceau deja.

E ușor de înțeles că până să pronunți „Tur-tu-ri-că”, obiectul vizat de mine era pe jos, cel puțin crăpat, dacă nu spart de-a binelea.

Cel mai mult s-au supărat toți pe așa-zisul meu nume, simțind nevoia prescurtării lui, odată, de ziua tatălui meu, când, până să strige mama sau altcineva, dintre cei care mă vedeau din bucătărie, „Turturică, nu e voie!”, am tras fața de masă cu tot cu tacâmuri, pahare, farfurii (care se foloseau doar la evenimente importante) pregătite pentru musafiri, pe masa din sufragerie și, cât ai clipi, câteva dintre ele erau grămadă pe jos sau în cădere.

Pe moment, a fost un spectacol destul de încântător și amuzant pentru mine (la vârsta de un an și jumătate), dar dezolant pentru ceilalți, după cum a constatat Maria, sora

mea, (și mi-a povestit mult mai târziu, amuzându-se copios) diferența mare între exclamații:

Eu: „Ueeee!!!”

Ceilalți: „Oooo! Vaai! Thiii... !” etc.

Eu eram bucuros și entuziasmat de ispravă și n-am înțeles deloc (de fapt, nu înțeleg nici acum) de ce am luat o palmă peste mână, de a trebuit brusc să trec de la răs la plâns, conform celor aflate tot de la sora mea, căreia finalul cu pedeapsa i-a dat o mare satisfacție nu doar atunci, ci și de fiecare dată când se apuca să-mi amintească.

Dar cum „tot răul e cu binele lui”, măcar s-a constatat că trebuie prescurtat apelativul, deci nu mi s-a mai spus Turturică (Doamne, cum ar fi fost să fi rămas așa!), mi s-a spus mai scurt – „Rică”, dar nu pentru mult timp, căci sora mea (probabil, în amintirea lui Turturică) a mai pus un „T” în față, propunere aprobată și... iată-mă „Trică”!

Cu puțin noroc pentru mine și o gândire mai atentă din partea adulților, măcar din acea zi mi s-ar fi putut spune la fel de scurt, deci tot din două silabe - Alex, de la Alexandru, așa cum de multe ori propusese una dintre bunicile mele. Dar n-a fost să fie, probabil mai aveam de dus în spate un nume (mic) care nu era al meu.

În schimb, pentru mine cel de atunci, nu era nicio problemă, toată lumea era mulțumită, nici pisica nu mai tresărea când eram strigat, reacționa totuși când apăream în peisaj și se ascundea sub pat sau se urca pe câte o etajeră. De ce? Ușor de înțeles. Pentru că aveam interese și preocupări diferite: eu aveam o pasiune pentru distracție, de-a prinselea, iar ea nu voia nicicum să rămână fără coada ei prețioasă, având în vedere că prinderea unei pisici prin apucarea cozii era pentru mine metoda cea mai la îndemână, dar și cea mai nesuferită pentru ea.

PE SCURT, DESPRE FAMILIE

La nașterea mea, mama (Manuela) avea 28 de ani. Era de loc din Ialomița și lucra ca secretară la o întreprindere din Brașov, iar tata (Alexandru), 32 de ani, născut în Moldova, era inginer la aceeași întreprindere.

Bunicii locuiau la țară, cei din partea mamei, în Ialomița, cei din partea tatălui meu, în județul Bacău. Erau oameni harnici, onești, munceau cu drag pământul, creșteau animale, păsări, aveau credință în Dumnezeu și ne iubeau foarte mult.

Nu avea niciunul prea multă carte, dar de la fiecare dintre ei se putea învăța câte ceva, din acea înțelepciune și din acele sănătoase principii de viață, moștenite și transmise din generație în generație.

Eu cu părinții mei și cu sora mea Maria locuiam într-o casă destul de confortabilă, având mai multe camere nu prea mari, cu o curte mică, într-un cartier situat mai la marginea orașului Brașov. O cumpăraseră cu puțin timp înainte de nașterea mea (de la o familie de etnie germană, plecată din țară), ajutați de bunici, dar și de un împrumut bancar destul de mare.

Mama era o fire veselă, glumeață, deși bunicii, părinții ei, erau mai sobri, ironică (pe ea cred că o moștenise Maria, chiar și eu), blândă și foarte comunicativă cu sora mea, dar mai severă, chiar aspră uneori, și mai distantă față de mine (cel puțin așa o vedeam eu).

Tata era mai serios, mai tăcut, deși părinții lui, bunicii din Moldova, erau foarte vorbăreți și glumeți (mai ales bunica), însă avea simțul umorului și când era bine dispus o dovedea din plin. Amândoi erau familiști convinși.

Capitolul 3

PRIMA POEZIE

Poate, după titlul de mai sus, s-ar putea crea impresia că am scris eu prima poezie. Nu aveam un astfel de talent (avea Maria și pentru mine), mai ales că de-abia împlinisem vreo 5 anișori când s-a petrecut întâmplarea cu poezia.

După cum spuneam, de când eram mic, nu știu cum se făcea, dar îmi plăcea să alerg după pisici și să le țin/trag de coadă. Așa credeam eu (cu mintea de atunci) că mă pot juca

sau că le pot ține mai bine aproape de mine, cu forța, ceea ce s-a dovedit a fi o părere greșită, deoarece niciunei pisici nu-i poți impune să stea s-o prinzi, s-o obligi să se joace cu tine, adică să-ți fie prietenă fără voia ei.

N-aveam de unde ști astfel de lucruri despre pisici, nici că ele pot zgâria, dacă te întreci cu gluma, pentru că bătrâna Fifi, pisica pe care o aveam în casă când eram foarte mic, era destul de răbdătoare cu mine, nu m-a zgâriat niciodată (când reușeam s-o prind), dar prefera să se ascundă când mă vedea îndreptându-mă spre ea, ghicindu-mi intenția. Cu alte pisici însă n-a mai fost așa.

Acest obicei al meu și o pățanie mai tristă pentru mine (legată de el) au inspirat-o pe sora mea, care ajunsese în clasa a patra și era foarte pricepută la scris (povestit), chiar și în versuri.

Mare fericire a fost în casă, într-o zi, când ea a venit de la școală țopăind de bucurie, de cum a intrat pe poartă, pițigăindu-se:

- Am luat zece la Limba română pentru poezia „Trică și pisica” și o să mi-o publice în revista școlii!!

- Ooo! Bravo! Dar de unde ai scos așa un titlu haios? a întrebat-o mama, râzând.

Ei, nu știi când a tras el pisica de coadă și l-a zgâriat?! i-a răspuns ea, chicotind.

- Aaa! Da, parcă-mi spuseseși tu ceva...

N-am prea înțeles eu atunci cum stăteau lucrurile și m-am bucurat pe moment de entuziasmul unanim, mai puțin când s-a citit și recitat poezia toată seara, de parcă ar fi trebuit să o învățăm toți pe de rost, ceea ce, după cum se vede, mie mi s-a și întâmplat.

Deci citez din memorie, dar n-o să mă pot abține să nu comentez (poate chiar ironic) pe marginea celor scrise în poezie, cam așa cum ar fi trebuit comentat în momentele respective (doar pentru amuzament, eu fiind vindecăt în timp de ceea ce am simțit și n-am putut exprima atunci).

„Trică și pisica

Trică - frățiorul meu,
Pus pe șotii tot mereu,
Pe cât e de drăgălaș,
Tot atât e de poznaș.”

Stop!! Ce să spun!?! „Pe cât e de drăgălaș”! Încă de la început a exagerat; probabil, ca să-i iasă rima și să arate cum își iubește „frățiorul”, căci nu cred că m-ar fi considerat ea drăgălaș vreodată, nici dacă ar fi obligat-o cineva, pentru că a fost foarte geloasă pe mine, dintotdeauna.

Chiar de la ea am aflat că, încă de când eram bebeluș, mă strângea de mâini cu putere, ca să mă facă să plâng, pentru că nu suporta să mă vadă în fostul ei landou, în fostul ei pătuț, pe care oricum nu le mai folosea.

Când încă vorbeam cam stâlcit, mânca dulciuri în fața mea și, dacă îi ceream, mă puneă pentru fiecare înghițitură să repet după ea diferite cuvinte mai greu de pronunțat, ca să poată râde de mine, să mă imite cum stâlceam cuvintele, iar mama râdea și ea până când eu mă supăram și nu mai voiam nimic.

Continuăm cu poezia - de altfel - de succes:

„Iată, mi-a venit în gând
Întâmplarea-aceea, când
El a-nceput fără frică
Să fugă după pisică.
Dup-o alergare bună,
Îi prinse coada c-o mână
Și trăgând se amuza
Cum săraca mieuna.
Pisica era ghidușă
Și destul de jucăușă,
Dar deloc nu îi plăcea
S-o chinuie cineva.”

Pardon! Pisica nu era nici jucăușă, nici ghidușă și, mai ales, nu era sociabilă! Aaaa! Și nu era nici pisică!! Era motanul „Moto”, botezat așa pentru că era foarte bun la alergare, deci nu l-am putut prinde decât o singură dată, când n-a fost atent. Poposise pe un trunchi și se „spăla” la soare; de fapt, atunci s-a întâmplat și povestea reușită, dar destul de exagerată a surorii mele, care a continuat așa:

„A răbdat cât a răbdat,
Dar apoi l-a zgâriat!”

N-a răbdat deloc! Abia îi prinsesem coada, m-a zgâriat din prima și, fără vreo avertizare, era cât pe-acți să mă și muște! Putea și ea (adică el) mai întâi să miaune, să scuipe, mă rog, să facă ceva care să-i anticipeze intenția. Dar oricum s-ar fi întâmplat, continuarea poeziei, în mare parte imaginară, ar fi fost tot astfel:

„Vai! Vai! Vai! se văită Trică.
Vai! Ce rea mai ești, pisică!
Eu am vrut doar să mă joc,
Tu nu mă iubești deloc!
Și strigând la ea, promite
Că o s-o învețe minte,
C-o va prinde iar de coadă
Și mai tare o s-o tragă!
Că va căuta și-o vărguță,
S-o bată peste blăniță!
Oare cum o fi putut
Să gândească așa urât?”

Până să vină răspunsul ei, mă întreb eu: cum de s-o fi gândit să inventeze atâtea lucruri rele despre mine? În primul rând, nu m-am văitat! Am rămas uimit că s-a întâmplat să mă zgârie, pentru că nici părinții, nici sora mea, care

ne amuzau de fiecare dată când mă vedeau alergând după pisici, nu mi-au spus niciodată că ele pot să zgârie!

Apoi, n-am amenințat cu nicio vărguță „pisicuța” care, după cum spuneam, era ditamai motanul! A spus așa, ca să lungească povestea, să fie cât mai interesantă și să arate ce înțeleaptă e ea, ca și în continuare, de altfel:

„Știu de ce și-o să vă zic:
Pentru că era prea mic
Și nu-și dădea seama bine
Că jocul urât nu ține.
Surioara lui mai mare (adică ea, desigur),
Văzându-l furios tare,
A venit, i-a explicat
Din ce cauză s-a-ntâmplat
De l-a zgâriat pisica
Fără voie, mititica!”

Oooo! Acum continuă cu intervenția ei! (ce noroc pe mine!):

„Luându-l cu binișorul
(de fapt, de ureche și urlând la el amenințător),
Și-a întrebat frățiorul:
Vrei să știi de ce-a făcut-o?
Sigur, fiindcă a durut-o.
Ce era să facă biata?
Să stea până să-i rupi coada?”

Tocmai ce spuneam. Se vede clar cât de bine subliniază cum știe ea să împace lucrurile, bineînțeles, denaturând realitatea:

„Apoi, isteța fetiță
(Adică tot ea, dar cu și mai puțină modestie!),